

bidrage væsentligt til at sanere afbetalingshandlen, idet det må antages, dels at domstolene vil være yderst tilbageholdende med at anvende bestemmelsen, der er — og må være — meget vagt formuleret, dels at der vil være gode muligheder for at omgå et nedlagt forbud gennem stråmandsvirk-somhed.

Det svenske udvalg stillede i sin betænkning forslag om indførelse af en regel svarende til det danske udvalgs forslags § 18, men bestemmelsen udgik inden forslagets fremsættelse for rigsdagen.

Da afbetalingshandel i Norge er afhængig af en særlig tilladelse, der i tilfælde af misbrug kan tilbagekaldes, har der ikke i Norge været stillet tilsvarende forslag.

Justitsministeriet har af de ovenanførte grunde ikke ment at burde fremsætte et forslag svarende til § 18 i udvalgets lovudkast.

Det har under sagens behandling i ministeriet været taget op til overvejelse, dels at indføre en regel, hvorefter sælgeren ikke skal være berettiget til at tage tingen tilbage fra en trediemand, der har erhvervet den i god tro, dels at ændre reglerne om påtale og straf i tilfælde, hvor køberen ulovligt disponerer over tingen, inden den er betalt, et forhold der efter gældende ret betragtes som under-slåb og er offentlig påtale undergivet. Med hensyn til det førstnævnte spørgsmål bemærkes, at sælgeren efter svensk og finsk ret ikke kan tage tingen tilbage fra godtroende erhverver, at det norske udvalg foreslog en sådan regel indført i Norge, men at det danske udvalg ikke stillede forslag herom, idet man fandt, at spørgsmålet, der ikke er sær-egent for salg med ejendomsforbehold, burde løses på bredere basis.

Efter at det norske forslag om en sådan regel er udgået inden lovens vedtagelse, ligeledes under henvisning til, at spørgsmålet bør løses på bredere basis, har justitsministeriet ikke ment på indvæn-derende tidspunkt at burde stille forslag om nogen ændring på dette område.

Med hensyn til påtale og straf ved ulovlige dispositioner over ting, der er købt på afbetaling, bemærkes, at forholdet både i Norge og i Sverige er selvstændigt kriminaliseret, og at det i Sverige er undergivet privat påtale, medens det i Norge kun påtales efter begæring fra den forurettede, og kun når almene hensyn kræver det.

Efter justitsministeriets mening er der stærke grunde, der taler for at foretrække en ordning som den i Norge eller den i Sverige gældende, og mini-steriet agter ved lejlighed at fremsætte forslag til ændring af straffeloven på det her omhandlede om-råde.

I den norske lov af 22. maj 1953 findes der i § 2 en bestemmelse, hvorefter sælgeren ikke kan tage tingen tilbage eller gøre anden retsvirkning af forsinkelse med betaling gældende, hvis de på-gældende beløb med rente og omkostninger be-tales inden tilbagetagelse er sket, og hvis en tilbage-tagelse ville virke urimeligt, fordi forsinkelsen skyl-des sygdom, arbejdsløshed eller andre særlige for-hold, og i lovens § 13 er det bestemt, at en indsæt-telsesforretning skal kunne udsættes i indtil 6 må-neder, hvis det sandsynliggøres, at køberen på grund af sygdom, arbejdsløshed eller andre særlig-forhold er kommet i betalingsvanskeligheder, som må antages at være forbigående.

I den svenske lov af 17. april 1953 findes der i §§ 2 og 12 tilsvarende bestemmelser.

Det finske udvalg har foreslået tilsvarende be- stemmelser indført i Finland.

Det danske udvalg har taget afstand fra indfø- relse af sådanne regler her i landet.

Efter justitsministeriets mening er der også her i landet trang til regler som de i Norge og Sverige indførte, og man har derfor i forslaget til §§ 2 og 10 optaget dertil sigtende bestemmelser.

Med hensyn til lovforslagets enkelte bestemmelser henvises iøvrigt til nedenstående bemærkninger an- gående de tilfælde, hvor forslaget afviger fra det af udvalget udarbejdede udkast, og ellers til de bemærkninger, der er optaget i udvalgets betæn- king.

Af lovtekniske grunde har man valgt at frem- sætte forslag til en ny lov frem for at stille forslag om ændring af en række bestemmelser i den be- stående lov.

ad § 1.

Forslaget svarer til det af udvalget udarbejdede udkast.

ad § 2.

Efter den gældende lov kan sælgeren ikke tage tingen tilbage eller gøre andre aftalte, særlige rets- virkninger af manglende betaling gældende, med- mindre der skyldes et afdrag, der udgør mindst $\frac{1}{10}$ af afbetalingsprisen, eller flere afdrag, der udgør mindst $\frac{1}{20}$ af afbetalingsprisen. Efter udvalgets formulering er det tilstrækkeligt, at køberen ude- bliver med et afdrag, der sammenlagt med even- tuelle andre skyldige ydelser, navnlig forsikrings- præmier og renter, udgør $\frac{1}{10}$ af afbetalingsprisen, medens en tilsvarende formulering ikke er anvendt ved tyvendedsreglen. Efter ministeriets opfattelse bør der i begge tilfælde tages hensyn til eventuelle renter og forsikringspræmier, og formuleringen af bestemmelsen er ændret, således at dette bliver